

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ
ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-бр.7/04
07.07.2005. године
Београд

ХИТНО ПРИТВОР!

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
Већу за ратне злочине

БЕОГРАД

На основу чл.46. ст.2. тач.3., и чл. 265. ст.1. и чл. 266. Законика о кривичном поступку, подижем

ОПТУЖНИЦУ

Против:

ЛЕКАЈ АНТОНА, звани «Пинђо» и «Балт», из [REDACTED] насеље [REDACTED] ул. [REDACTED], од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED] рођене [REDACTED] рођеног [REDACTED] године у [REDACTED] држављанина [REDACTED] добро говори и разуме српски језик, [REDACTED], по занимању [REDACTED] завршио [REDACTED] школу,

неосуђиван,

[REDACTED] сада се води кривични поступак код Истражног судије Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду, Ки В 5/04, због кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142.став 1. ОКЗ, сада се налази у притвору по решењу Истражног судије Окружног суда у Пећи Ки број 60/99, од 11.12.2000.године, притвор му се рачуна од 17.08.2004.године, када је лишен слободе, а продужен је решењем Врховног суда у Београду, К.р.з број 5/04, 15.11.2005.године и траје до 10.07.2005.године,

Ш Т О Ј Е:

У току јуна 1999. на територији општине Ђаковице, Аутономна покрајина Косово и Метохија, за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије и Полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне формације Ослободилачке Војске Косова - ОВК, са друге стране, те истовремено, у контексту ратног сукоба између снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта,

искоришћавајући ситуацију када су се војне снаге Савезне Републике Југославије и оружане снаге Коалиције налазиле у фази прекида ратних дејстава и у фази повлачења са Косова и Метохије,

као припадник наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова, Војне полиције - тзв. групе «Ципат», кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 2. став 1, члана 3. став 1. тачка 1. и став 2. тачка *а.*, *ц.*, и *д.*, те чл. 27. ст.1. и 2. Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, чланова 51., 75. и 76. Допунског протокола I - о Заштити жртава немеђународних оружаног сукоба, те члана 4. тач. 1. и 2. тач. *а* и *е* и члана 13., Допунског протокола II о Заштити жртава немеђународних оружаног сукоба,

у заједници са Шкупи Арбеном, Аземи Шабаном, Укшинај Рифатом, Хекуран Ходом, према којима је поступак издвојен, пок.Бестражими Бесимом, према којем је поступак обустављен, и другим за сада НН припадницима Ослободилачке војске Косова, припадници јединица које су се налазиле под командом Харадинај Рамуша, команданта Оперативне зоне «Дукађини», заједно предузимао радње, свестан заједничког деловања ради остварења заједничког циља; успостављања потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране Ослободилачке војске Косова и протеривања неалбанског живља са тог подручја,

према цивилном становништву неалбанске националности вршио противзаконита затварања, лишавајући их права на правилно и непристрасно суђење, према цивилном становништву вршио убиства, мучења, нечовечна поступања, повреде телесног интегритета и силовања,

па је тако:

- 12.06. 1999. године, око 17,30 часова у близини фабрике «Емин Дураку», у заједници са Шкупи Арбеном, Бестражин Бесимом, Укшинај Рифатом, и Хекуран Ходом, зауставио сватовску колону у којој су се налазили Роми, оштећени: малолетна **Тафај Софија, Тафај Хасан, Шаља Ређ, Шаља Бедри, Шаља Сали, Зећири Гзим, Зећири Афијета, Краснићи Бајрам, Љушај Звездан, Бала Шабан, Бериша Сали**, које је, противзаконито затворио, и у просторији портирнице фабрике, држао затворене 3-4 сата за које време су их сви заједно и истовремено кундацима и ногама тукли по глави и телу, при чему је Шкупи Арбен ножем наносио телесне повреде у виду посекотине по телу **Љушај Звездану, Зећири Гзиму и Бедри Шаљи**, а затим, око 18,00 часова, заједно са припадницима ОВК, пребацио у подрум хотела «Паштрик», пошто је такву наредбу преко радио везе примио окр. Хекуран Хома, где су сви били затворени четири дана и четири ноћи, и за то време, непрекидно, сам или у заједници са другим припадницима ОВК, злостављао све оштећене и ударао их палицама или рукама по глави и телу, покушавајући да од њих изнуди признање о сарадњи са српским снагама и о њиховом наводном учешћу у борби против ОВК, претио да ће их убити говорећи: «Шта сте чекали што нисте отишли у Србију, овде нам не требате», па је заједно са другим припадницима ОВК, ножевима наносио телесне повреде свим затвореним лицима секући им поједине делове тела, наносећи им и убодне ране по телу и по њиховим телима гасио цигарете, приморавајући поједине оштећене да пију своју мокраћу из пластичних посуда или једу измет,

- 12.06. 1999.године од око 19,00 часова, одвео малолетну **Тафај Софију** у хотелску собу, где јој је, заједно са за сада НН припадником ОВК, претио како ће је убити ако се не скине, при чему јој је показао нож и пиштољ, а како су обојица били и наоружани аутоматским пушкама, то су је претњом да ће непосредно напасти на њен живот принудили да скине одећу са себе, те је над њом извршио обљубу, после чега је и НН припадник ОВК, искористивши околност да је отпор оштећене сломљен, такође, над њом извршио обљубу,

- 13.06 у јутарњим часовима лишио слободе на за сада неутврђен начин и противправно затворио у истом подруму хотела «Паштрик» ошт. **Кершија Мехмета**, а истог дана око 18,00 часова и ошт. **Гаговић Радета**, које је злостављао, ударао их палицама или рукама по глави и телу, ножевима наносио телесне повреде у виду посекотина или убодних рана, и по њиховим телима гасио цигарете,

- у ноћи 13. и 14. 06. тукао ошт. **Шаља Бедрију**, над којим је извршио противприродни блуд, тако што му је окр. Шкупи Арбен, ставио свој полни орган у чмар, док му је окр. Љекај Антон истовремено стављао свој полни орган у уста, а затим оштећеном **Гаговић Радету**, нанео тешке телесне повреде, тако што је стајао у непосредној близини и пазио на друге затворенике, за време док је пок. Бистражини Бесим додао свој нож окр. Шкупи Арбену, који је ножем Радету одсекао десно уво, а потом одсечено уво угурао у уста ошт. **Шаља Ређи** и натерао га да једе, након чега је пришао **Краснићи Бајраму** истим ножем, у намери да га лиши живота, задао ударац у пределу грудног коша са леве стране, наневши му убодну рану у пределу срца, услед које је овај одмах преминуо,

- па је тако укупно противправно затворио тринаест лица, које је држао затворене и према њима вршио мучења и нечовечна поступања, да би 14.06, у вечерњим сатима, по наредби Харадинај Рамуша, пустио на слободу малолетну **Тафај Софију, Тафај Хасана, Зећири Гзима, Зећири Арфијету, Сали Беришу и Бала Шабана,**

- у ноћи 15.06.1999, око 02,00 часова, заједно са Бестражимима Бесимом, Аземи Шабаном, Укшинај Рифатом везао **Бедри Шаљу, Шаља Ређу, Љушај Звездана и Гаговић Радета**, пошто им је Арбен Шкупи саопштио да ће по наредби Рамуш Харадинаја бити стрељани, након чега су их сви заједно и истовремено утоварили у неколико возила и одвезли на место зв. «Гропа Цофтинаве», у близини кланице «Агими», где су их постројили један до другогa лицем окренутим према њима, а потом, сви заједно и истовремено из аутоматског оружја, из непосредне близине, испалили неколико рафала и при том лишили живота **Љушај Звездана, Гаговић Рада и Шаља Ређа**, док је оштећени Шаља Бедри, искористивши непажњу и побегао са лица места,

- чиме је као саизвршилац извршио кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. ОКЗ у вези чл. 22 ОКЗ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Већем суда за ратне злочине, закаже и одржи усмени главни јавни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине.
2. Оптуженог Лекај Антона кога привести из Окружног затвора у Београду.
3. Сведоке: **Шаља Бедри**, [REDACTED], [REDACTED] Мехметаји Рам [REDACTED], **Тафај Хасан, Тафај Ганимета и Зећири Афијета, Шаља Сали и Бељаљ Шабан**, који бораве у [REDACTED], **Бериша Сали**, [REDACTED] **Бала Шабан** из [REDACTED], **Крузиу Газменд**, из [REDACTED], **Лушаји Халил** из [REDACTED], **Краснићи Асиме**, [REDACTED], **Комони Целал**, из [REDACTED], **Марк Ђон Тући**, из [REDACTED], **Силе Ибер Хасај** из [REDACTED], **Векић Биљана**, [REDACTED] **Ковач Слободан** [REDACTED] **Ћосић Братислав** [REDACTED] **Шћекић Вукашин** [REDACTED], **Краснићи Асиме**, [REDACTED], **Љушај Милена** и **Халил** [REDACTED], **Кристина Лекај**, [REDACTED] **Лекај Петрит**, са исте адресе, **Манрецај Лудовик** из [REDACTED]
4. Гаговић Рада из села [REDACTED] Гаговић Миладин [REDACTED]

Да се у допуни доказног поступка прочитају:

извештај МУП-а Републике Србије – Секретаријата унутрашњих послова Ђаковица број 2689/04 од 25.10.2004. године, извештај БИА Републике Србије који се односи на оперативну зону «Дукађини», списак киднапованих Срба на Косову и Метохији за подручје општине

Ђаковица од 13.06.1999. године до 01.03.2001. године, извештај из КЕ за оптуженог Лекај Антона СУП Ђаковица, од 09.03.1999. године, извештај-подаци БИА-е Републике Србије од 31.12.2004. године о злочинима албанских терориста према припадницима Ромске етничке заједнице на Косову и Метохији, извештај лекара Окружног затвора у Београду од 30.08.2004. године, закључак Одсека криминалистичке и ПД технике Одељења криминалистичке полиције Секретаријата у Лесковцу од 19.08.2004. године, записници о препознавању лица МУП-а Републике Србије Секретаријат у Ђаковици од 03.03.1999. године и 06.03.1999. године, извештај Врховног суда Србије К.р.РЗ-1/05 од 08.02.2005. године, извештај Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Секретаријата Ђаковица под бројем 03-233-254/05 од 08.02.2005. године, извештај из Криминалистичке евиденције за окр. Лекај Антона од 08.02.2005. године, картон личне карте-картон отисака прстију леве и десне руке окривљеног, прочита извештај Војне поште 1122-1, потписан од стране начелника, генерал мајора Тодоровић Љубисава под бројем ИНТ.бр.01608-2, од 11.02.2005. године, извештај Министарства унутрашњих послова Републике Србије Секретаријата у Ђаковици, Стр.пов. бр.17/05 од 16.03.2005. године, изврши увид у фотографију број 60/18.

Да се према оптуженом **ЛЕКАЈ АНТОНУ ПРОДУЖИ ПРИТВОР** на основу чл. 358. тач.5. ЗКП.

Образложење

Постојање кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. ОКЗ, и кривичне одговорности окривљеног Лекај Антона за исто утврђује се резултатима спроведене истраге од стране истражног судије Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду, списа спроведене истраге од стране истражног судије у Пећи Ки број 60/99, те на основу садржине писмене документације у списима;- Информације – подаци о злочинима албанских терориста према припадницима Ромске етничке заједнице на Косову и Метохији, од 31.12.2002. године, Информације – Извештаја МУП-а Републике Србије Секретаријат унутрашњих послова Ђаковица број 2689/04, од 25.10.2004.године.

Из списка се види да је оптужени Лекај Антон, као припадник ОВК, заједно са другим припадницима своје јединице и припадницима других јединица, по повлачењу српских снага из подручја општине Ђаковице, 12. јуна 1999. године, запосео контролни пункт фабрике Едмин Дураку, вршећи контролу становништва. У вршењу те контроле истог дана око 17,30 часова, зауставили су сватовску колону у којој су се налазили Роми: оштећени Шаља Ређ, Шаља Бедри, Зећири Гзим, Зећири Афијета, Краснићи Бајрам, Љушај Звездан, Бељаљ Шабан, Тафај Хасан, млада малолетна Тафај Софија. Сва лица је најпре држао затворене у просторијама фабрике, где је, заједно са Шкупи Арбеном, Бестражин Бесимом, Укшинај Рифатом, и Хекуран Ходом, истовремено кундацима и ногама тукао по глави и телу оштећене Љушај Звездана, Зећири Гзима, Бедри Шаљу, којима је Шкупи Арбен ножем наносио телесне повреде у виду посекотине по телу, док је Зећири Гзиму нанео посекотину у пределу подбрадка. Након тога је сва ова лица противправно затворио у подрум хотела «Паштрик», где их је држао затворене четири дана. Сутрадан, 13. јуна, ухапшени су и у исти подрум затворени Керши Мехмети и ошт. Гаговић Раде. Једини разлог за хапшење и затварање ових лица био је тај што су им се они обратили на српском језику и што нису били припадници албанске националности. То је уједно и био разлог да се према овим лицима врши тортура на начин како је то представљено изреком оптужнице. Оптужени и други припадници ОВК, наизменично или сви заједно и истовремено су тукли затворена лица, претећи им да ће их убити, говорећи им да напусте подручје КИМ-а. У ноћи 13. и 14. 06. оптужени је тукао ошт. Шаља Бедрију, и над њим извршио противприродни блуд, тако што је Бедрију окр. Шкупи Арбен, ставио свој полни орган у чмар, док му је окр. Љекај Антон истовремено стављао свој полни орган у уста, а затим оштећеном Гаговић Радету, нанео тешке телесне повреде, тако што је стајао у непосредној близини и пазио на друге затворенике, за време док је пок. Бистражини Бесим додао свој нож окр. Шкупи Арбену, који је ножем Радету одсекао десно уво, а потом одсечено уво угурао у уста ошт. Шаља Ређи и натерао га да једе, након чега је пришао Краснићи Бајраму истим ножем, у намери да га лиши живота, задао ударац у пределу грудног коша са леве стране, наневши му убодну рану у пределу срца, услед које је овај одмах преминуо.

У току дана, 14.06. затворенике је посетио командант Оперативне зоне «Дукађини» Рамуш Харадинај који је наредио да се Тафај Софија, Гзим Зећири, Сали Бериша и Арфијета Зећири пусте на

слободу, што је и учињено. Остале затворенике Бедри Шаљу, Шаља Ређу, Краснићи Бајрама, Љушај Звездана и Гаговић Рада, оптужени је, 15.06.1999, око 02,00 часова, заједно са Бестражимима Бесимом, Аземи Шабаном, Укшинај Рифатом, најпре везао, пошто им је Арбен Шкупи саопштио да ће по наредби Рамуша Харадинаја бити стрељани. Моторним возилима одвезли су се у место зв. «Гропа Цофтинаве», у близини кланице «Агими», а потом, сви заједно и истовремено из аутоматског оружја, из непосредне близине, испалили неколико рафала у Љушај Звездана, Гаговић Рада и Шаља Ређу, и тако их лишили живота, док је оштећени Шаља Бедри, искористио непажњу и побегао са лица места. Након овог догађаја, лица која су преживела, заједно са својим породицама напустила су подручје Косова и Метохије.

Овакво чињенично стање утврђује се на основу сагласних исказа свих оштећених, саслушаних у својству сведока. Њихови искази сагласни су и са садржинама предложених писмених доказа у списима, из којих се утврђује активност и дејства припадника ОВК, међу њима и оптуженог, и описује ситуација на подручју општине Ђаковица настала у време описано у Изреци оптужнице.

Оптужени се током предходног поступка пред истражним судијом Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду бранио ћутањем. Своју одбрану изложио је након саслушања свих предложених сведока у овој ствари, не признајући да је кривично дело за које се терети извршио, наводећи да се у време које је опредељено у Оптужници, није налазио у Ђаковици, већ да је са својом породицом напустио Косово и Метохију на дан 27. априла 1999. године и отишао у Републику Албанију, где је боравио до 15.07.1999. године.

Овакву одбрану окривљеног поткрепљују искази сведока: Лекај Кристине, мајке оптуженог Антона, Лекај Петрита, брата оптуженог и Лудевик Манрецаја, стрица оптуженог. Међутим, с обзиром на блиско сродство које ови сведоци имају са оптуженим, овакве исказе третирам као пристрасне и страчунате на то да потврде алиби оптуженог.

У прилог претходног закључка говори чињеница да је одбрана оптуженог, као и искази означених сведока, у супротности су са свим изведеним доказима у току истраге.

Пре свега, у супротности је са садржинама исказа свих оштећених, саслушаних у својству сведока. Сви сведоци су рођени и живели, непрекидно до краја јуна 1999. године, у Ђаковици, где је живео и оптужени и сви су они њега од раније добро познавали и са

њим нису били у лошим односима. Сведок Афријета Зећири наводи да је пре почетка ратних дејстава на Косову и Метохији, почев од 1996.године, две године радила са оптуженим на утовару и превозу угља и цемента.

Осим тога, у допуну доказног постука обављена је радња препознавања окривљеног од стране сведока Тафа Софије, Векић Биљане и Бедри Шаље, који су сви на несумњив начин препознали Лекај Антона као извршиоца означеног кривичног дела.

При томе, треба имати у виду и изјаву сведока Векић Биљане, која је дала поступајућем заменику тужиоца у предмету КТРЗ-7/04 од 04.04.2005. године, у којем она наводи да је 11. јуна 1999. године, са терасе стана њене мајке, који се налази у центру Приштине видела оптуженог како у пуној ратној опреми «парадира» улицама Ђаковице.

Имајући ово у виду, као и чињеницу да сведоци на јасан, логичан и убедљив начин исказују оно што су у подруму хотела «Паштрик» доживели-преживели, те да су њихови искази у битним детаљима међусобно сагласни и сагласни са садржинама свих изведених доказа у току истраге, те чињеницу да оптужени није суду пружио доказе за свој наводни алиби, може се извести закључак да је одбрана оптуженог у којој негира своје учешће и улогу у извршењу конкретног кривичног дела, неоснована, и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Чињенично стање које је утврђено у току истраге и описано у овој оптужници намеће и следеће закључке :

Из цитираних писмених извештаја и садржине исказа предложених сведока, утврђује се да је на територији Косова и Метохије почев од 1997. године, постојао оружани сукоб и то најпре између тада формираних герилских организација које су састављене од припадника албанске националности и полицијских снага Србије, да би касније, почев од 1998.године, када су герилске организације прерасле у оружану формацију под називом ОВК, започео оружани сукоб између тако формираних снага ОВК и оружаних снага СРЈ. Формирана ОВК имала је војну организацију, материјална средства, одговорну команду, што је овој формацији омогућавало да изводи континуиране и усклађене војне акције и могућност освајања и контролисања делова територије Косова. Тако су формиране оперативне зоне којима су руководили команданти штаба. Подручје општине Ђаковица припадало је оперативној зони Дукађини, чији је командант био Рамуш Харадинај.

Оптужени Лекај Антон је био припадник наоружане војне формације ОВК, Војне полиције - тзв. групе «ЦИПАТ», за подручје општине Ђаковица.

Искористивши ситуацију у којој је Савет безбедности донео Резолуцију 1244., 10 јуна 1999.године, и време када су Оружане снаге СРЈ, закључиле војнотехнички споразум са НАТО снагама, и обавезале се да се повуку са подручја КИМ, у фази повлачења, наоружани припадници ОВК, у саставу бригаде, под командом Рамуша Харадинаја, запосели су подручје града Ђаковице почетком јуна 1999.године. У граду су тада живели становници неалбанске националности, Срби и Роми, према којима су припадници ОВК, група Ципат и Лекај Антон као припадник ове групе, нису положили оружје, већ су наоружани, одмах започели спровођење тортуре, при чему нису поштовали одредбе параграфа 9.тачка б.и ц. и параграфа 15.Резолуције, јер се нису повиновали захтевима међународне заједнице за демилитаризацијом нити захтевима за успостављање безбедног окружења на Косову.

Код чињенице да је између ОВК и оружаних снага СРЈ постојао дужи период оружаног сукоба, који није окончан постизањем међусобног мировног споразума или међусобног мирољубивог решења спора, већ је решење спора, поменутом Резолуцијом, фактички тек започето, те код чињенице да припадници ОВК нису положили оружје у моменту када су оружане снаге СРЈ започеле процес повлачења, већ су, под оружјем, као оружане формације, запоседали територије на којима је процес повлачења започет, злочини за које се окривљени терети били су уско повезани са непријатељствима, односно оружаним сукобом који је постојао на територији Косова и Метохије између српских оружаних снага и снага ОВК. Ти злочини вршени су у истом циљу и из истих побуда због којих је конкретни оружани сукоб настао и водио се, у циљу који се састојао у успостављању потпуне контроле над територијом Кососва и Метохије од стране ОВК-а и протеривању свог неалбанског живља са тог подручја.

Осим тога, из писмених извештаја МУП-а Републике Србије од 08.02.2005. године и извештаја Војне поште 1122-1 од 11.02.2005. године утврђује се да су се оружане снаге Југославије, заједно са полицијским снагама повлачиле у периоду од 10. до 20.јуна 1999. године, те да су у том периоду јединице војске биле изложене нападима припадника ОВК. Процес повлачења оружаних снага је била таква активност која је подразумевала борбено обезбеђење, па код ове

чињенице и чињенице да су припадници ОВК отварају ватру на припаднике оружаних снага Југославије, војску и полицију, основано се може закључити да је оружани сукоб постојао и у процесу повлачења припадника војске и полиције са Косова и Метохије, све до 20. јуна 1999. године, када је овај процес завршен и када су снаге КФОР-а запоселе територију Косова и Метохије.

С тога, злочини; дела и пропусти који се овом оптужницом стављају на терет оптуженом, као припаднику ОВК-а, почињени су у оквиру оружаног сукоба, па је, због ове чињенице оптужени, као припадник стране у сукобу, био у обавези да поштује одредбе Женевских конвенција и да им обезбеди поштовање у свакој прилици.

На овакав закључак упућује и чињеница да су оптужени Лекај Антон, по наредби свог команданта Рамуша Харадинаја, и окривљени, против којих је поступак издвојен, сви као припадници ОВК, испитивали оштећене на околности њиховог наводног учешћа на страни оружаних снага СРЈ, у војним операцијама против ОВК, те тражећи од њих информације о поступању војске ЈНА у оружаном сукобу, а вршећи тортуру над њима јасно им стављали до знања да морају напустити територију Косова и Метохије.

Свака од жртава конкретних злочина била је цивил, припадник ромске или српске националности. Та чињеница, као и њихово обраћање припадницима ОВК на српском језику, је била повод њиховом задржавању и хапшењу. Ова чињеница јасно упућује на закључак да су жртве злочина за који се оптужени терети биле ухапшене и задржане углавном по основу своје етничке припадности, односно по основу свог ромског или српског идентитета и као такве и у мери у којој нису биле заштићене ниједном од других Женевских конвенција морају се сматрати «заштићеним лицима» у смисли Четврте Женевске конвенције, обзиром да су шиптарске власти очигледно сматрале да оне-све жртве припадају супротној страни у оружаном сукобу и да као такви представљају опасност по њих.

Због тога се, у смислу члана 4. Женевске конвенције IV, и на основу члана 2. става 2. Протокола II, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, као припадници српске или ромске националности, лишени слободе и затворени од стране припадника ОВК, као стране у сукобу, имају статус заштићених лица.

Оптужени је, заједно са другим припадницима ОВК, сва оштећена лица и жртве лишавао слободе и затварао без редовног правног поступка, и у ситуацијама када није постојала реална основа да се верује да је њихово затварање неопходно и нужно због разлога безбедности нити је у вези са затвореним цивилима поштовао загарантовани поступак. Како су затварања била искључиво у функцији систематског напада усмереног према цивилима неалбанцима, оптужени је сам и са другим припадницима ОВК кршио на тај начин цитиране одредбе Женевске конвенције IV.

Приморавајући оштећене да пију мокраћу, једу измет, силујући ошт. Бедрија и вршећи блудне радње над њим, одсецајући уво покојном Гаговић Радету и приморавајући Бедри Шаљу да то уво једе, силујући оштећену Тафа Софију оптужени је, заједно са својим «саборцима», поступао у намери да жртвама нанесе бол, да их телесно повреди. При томе је, очигледно био мотивисан презиром према достојанству свих оштећених -затворених особа. Имајући у виду да описане радње објективно представљају акте који нису у складу са основним принципом човечног поступања и којима се објективно, намерно а не случајно, наноси тешка душевна и телесна патња и озбиљно напада на људско достојанство, оптужени, заједно са другим припадници ОВК, свесно је кршио одредбе члана 27. Женевске конвенције IV, којима се изричито забрањује такво понашање, прописујући да ће се са заштићеним особама у сваком тренутку човечно поступати, док је ставом 2. истог члана изричито прописано да ће жене посебно бити заштићене против сваког напада на њихову част, а нарочито против силовања.

На крају, испалујући рафале из аутоматског оружја, пуцајући у правцу жртвава, циљајући при том у виталне делове тела, оптужени је, заједно са Шкупи Арбеном и пок.Бестражини Бесимом, очигледно поступао у намери да их лиши живота. При томе је као последица оваквог поступања код жртвава наступала смрт. На овај начин лишени су живота Гаговић Раде, Ређ Шаља, Краснићи Бајрам, Љушај Звездан.

Описане радње и поступања оптуженог према жртвама, од којих је свака била цивилно лице, не само да представљају тешко кршење хуманитарног права, већ су такве радње истовремено инкриминисане као радње извршења кривичног дела из члана 142. ОКЗ и представљају

облике извршења овог кривичног дела. При томе је оптужени, као саизвршилац, делујући заједно са другим припадницима ОВК, и остварујући свој део у процесу извршења дела, поступао умишљајно, јер је остварење дела хтео као своје и као заједничко.

Према томе, на основу утврђених објективних околности, које повезане са чињеницама и околностима изнетим у садржини исказа предложених сведока, из којих произилазе конкретне и појединачне радње свих окривљених, утврђено је да су се у радњама оптуженог Лекај Антона стекла сва битна обележја кривичног дела Ратног злочина против цивилног становништва из члана 142.став 1. ОКЗ.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

